

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvršijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispevke ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., za pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Pomagajmo si sami.

I.

Zatiran in tlačen je naš rod! Ako vse tuge in težave, katere so našli pri vseslovenskem shodu zaupni močje iz posameznih pokrajin slovenskih vzamemo skupno v poštev, polastiti se nas mora žalostno prepričanje, da naši nasprotniki ne trdijo brez vzroka, da smo narod hlapcev. — To zatiranje je pač največje gorje. Pa, ko bi vsaj samo to gorje bilo, potem bi že upali, da posije kmalu tudi našemu rodu boljša doba, ko vidimo, da so si počeli podajati naši močje zastopniki iz vseh pokrajin roke in so se zavzeli s pomočjo bratov Slovanov skupno nastopiti proti njim, ki nas silijo, da hlapčujemo. Toda žalibože, tare nas zraven tega še drugo gorje, vsekako deloma posledica zatiranja — namreč revščina in posledica te pomanjkanje poguma in iste drznosti, s pomočjo katere je le mogoče vgonobiti predrznost naših nasprotnikov.

Denar vlada svet. To ve dobro bogataš in naravno je, da nastopa vselej in povsod pogumnejše in drznejše kakor revež. Pogum in drznost raste s kapitalom in nič nenavadnega ni, da se bogatašev slednjič polasti ideja, da so gospodje nasproti onim, kateri se v poti svojega obraza trudijo in s žuljavimi rokami kupičijo njihov kapital.

Kdor je dolžan ali reven, nima poguma, tudi takrat ne, kedar opravičeno kaj zahteva. Zahtevati prav za prav on ne zna, on le prosi. In kakor je s posameznim, tako je s celimi rodovi.

Kdo ne pozna ponižnosti, potrpežljivosti in prijaznosti Slovencev? Mi nismo znali zahtevati

in povsod in vselej smo le prosili, da prosili tudi za to, kar nam gre po vseh postavah. — Dolgo časa sedeli so naši državni poslanci v Hohenwartovem klubu in zdelo nam se je precej doseženega, kedar je stegnila vlada milostljiyo svoje roke ter nam vrgla tu in tam malenkostno drobtinico. Zadovoljili smo se stem v prepričanju, da nam je le s prošnjo, nikakor pa ne s pogumno zahtevo mogoče kaj doseči.

Pri tem prepričanju ni bilo torej čudno, da je bilo ljudstvo, ali bolje ona stranka, katera ima pri ljudstvu največji vpliv, nezadovoljna in se celo hudovala, ako se je kdo drznil naše poslance le opomniti, da bi bilo morda bolje, ako bi se približali vrlim in neustrašenim mladočeškimi zastopnikom.

Spremenil se je nakrat politični položaj avstrijski. Slučaj bi rekel, približal je Slovana k Slovanu in kar je marsikateri Slovan že davno, davno želel, prišlo je iznenadenost.

Podali so si roke, da se s združenimi močmi v bran postavijo predrznemu nasilstvu nasprotnikov.

Ojačali so se tudi Slovenci, vzrastel njim je pogum, pustili so vse strankarske pomisleke, podali si roke ter se zavezali združeno, pogumno in nevstrašno nastopiti in če treba tudi opozicijsko zahtevati, da naredi vlada konec krivicam, katere se nam godijo.

Dokaz tega poguma so gotovo besede, katere je pregovoril pri vseslovenskem shodu zastopnik one stranke, katera se je prej najbolj bala in bila prepričana, da je Slovincem le s kimanjem in prosjačenjem mogoče pomagati, namreč besede gospoda dr. J. Šusteršiča: „Slovenci ne smemo biti optimistični, da pri-

pravljeni moramo biti na eventuelno večletno najostrejšo opozicijo. Pokazimo tudi Slovenci vladi jedenkrat zobe!“

Tako je prav! Pustimo prosjačenje, nastopimo pogumno in zahtevajmo kar nam gre po pravici, da celo po postavi.

Na vseslovenskem shodu združili so se vsi slovenski in istersko-hrvaški zastopniki, postavili odobrene resolucije, v smislu katerih bodo skupno delovali v dosego svojega namena.

Imeniten korak je storjen, velikanskega pomena je vseslovenski shod. Pokazali so v prvi vrsti poslanci, isto tako pa tudi drugi narodnjaki veljaki, da niso mlačni ampak pripravljeni vse svoje moči žrtvovati v prosep rešitve našega rodu ter so si postavili skupni program, po katerem bodejo ravnali, da naredijo konec zatiranju in zaničevanju.

S to dobro voljo in s tem začetkom je že polovica podvzeta dosežena.

Ako se po programu ravnajo ni se nam bati, da s združenimi močmi ne dosežejo svojega cilja.

Nasproti zatiranju in zaničevanju je prvi korak storjen.

Mej tem, ko se bodo poslanci v državnem zboru potegovali za kratene nam pravice in delovali po zato sestavljenem programu, potrebno je, da mi, vsak po svoji moči, pripravljamo tvarino za sestavo programa družega še bolj imenitnega zaupnega shoda, po katerem se bomo skupno ravnali, da pomoremo rodu do boljšega gmotnega stanja.

Ako prebiramo poročila iz državnega zbora, moramo se čuditi pogumnemu, odločnemu stopanju mladočeških zastopnikov. Če kdo krepko,

LISTEK.

Cesarjevič in sestri dvojčkinji.

Bajka. — Ruski spisala A. Dorohova. — Poslovenil Krutogorski.

I.

Živela sta svoje dni cesar in cesarica; živela sta mirno in soglasno, a sebi na radost, na uteho svoje starosti sta izgojevala jedinega sina in naslednika.

Cesarjevič je bil živahno dete, podne je igral s svojimi vrstniki, ali se kratkočasil s petjem ter pravljicami, — pesni pele in bajne pravljice pravile so mu do jilke njegove in pestunje, — no, ponoči pa, komaj da zadremlje, prispejo k njemu sanje krilate, in kaj vse se mu ne sanja: leteči konji, troglavi zmaji, ognjene pošasti, krasotice z zvezdami v čelu, palače segajoče do samih nebes, in zakleti gozd. . . Ko se prebudi, pa jame pripovedovati, — oči se mu žare liki zvezde, po obrazu se razlije rudečica, svileni kodri se vsujejo po ramenih z zlatimi konci, a srčice v prsih tako utriplje, tako trepeče, kakor ujeta preplašena ptička.

Dorasel je tako cesarjevič; iz knjig si je bil nabavil uma-razuma, naučil se pri pametnih ljudeh vsega, kar je cesarjeviču znati treba, a one sanje pa nemirne, sladke ter strašne so pri-

letele ponoči v njegovo sobico, obkrožile ko-drasto glavo in frfotale nad njo s pestrini krili.

Cesar se je bil med tem časom postaral in jel sina mesto sebe na vojno pošiljati. Mnogo junaških činov je zvršil cesarjevič, mnogo zemelj privojeval, mnogo narodov premagal, in že sta začela cesar in cesarica misliti na to, da bi bilo čas ga oženiti. Cesarjeviču samemu je bila ženitev po volji, samo da si ni mogel najti prave neveste.

Nekega znojnega poletnega dne se je šel cesarjevič sprehajati, ogledati si božjo naravo; došel je do studene rečice, legel na breg, zagledal se v sinje valove, v zelene gozde, v pisane cvetlice, v jasna nebesa z bisernimi oblaki ter niti zapazil ni, kako je zadrimal.

A po tej rečici, v izrezlanem, pozlačenem brodiču vozili sta se dve zali dvojčkinji, hčerki mogočne čarovnice. Podobni sta bili druga drugi, kakor dve biserni rosi. Mati sama jih je trdoma razločevala, a radi razlike je oblačila jedno — to, ki se je zvala Ljubav — v svetlo obleko iz solnčnih sojev tkano, a drugo, imenovano Žalost, v temno krilo, spleteno iz nočnih senc ter iz somrakov.

Priplavali sta sestri k bregu, stopili na zemljo, — glej: pred njima spava krasen mladenci, izleknen po svileni travi.

Zdajci si je Ljubav, nagajiva porednica, izmisli-la stopiti k njemu, a Žalost jo je jela zadrževati:

„Ne nadleguj ga, sestra mila, poglej, kako sladko spi. . . In ne pozna, srček, ne ve, koliko gorja ga še čaka spredaj! . . .“

Izgovorila je, in iz jasnih oces sta priko-tali na zemljo dve čisti solzi, in na mesto, kamor sta kanili, zrasli ste iz zemlje dve čudo-tvorni travi.

Ljubav se je v odgovor nasmehnila, pohi-tela k spečemu cesarjeviču in z jedva slišnim šepetom govorila:

„Zadosti je spal! Pa jaz ga itak ne zbu-dim, samo poljubim ga; naj vidi v sanjah mene, devico.“

Kako je rekla, tako je i naredila: nagnila se je, poljubila cesarjeviča na rujne ustnice, se nasmejala ter stekla k čolnihu. A koder je tekla in se smejala, izklilo je za njo krasno cvetje neizrečene lepote, a duhtenja takega, da ga člo-veški jezik niti povedati ne more.

Vkrkali sta se sestrici v brodič in odpluli preje, nego je utegnil cesarjevič odpreti oči. Ali v sanjah je on videl Ljubav, kakor živo, a ko se je prebudil, pa začutil nad seboj vonjavo nje-nega cvetja, — v glavi se mu je zavrtelo, srce bolešno zaplalo tako sladko, kar iz sebe je skočil na nogi. Ozrl se je, nikoga vže ni več bilo blizu, samo cvetelo je okrog kakor v rajskem vrtu in cvetovi so majali z nežnimi glavicami. . .

Zavzel se je cesarjevič, sklonil glavo in korakal domov zamišljen. Mnogo je videl čudnih

jedernato, odločno govori, govori mladočeški poslanec. Oni so pač tako odločni zastopniki, kakor jih nima nobeden drugi rod avstrijski. Pa berimo v novinah poročila iz Češkega! Obilokrat se poučimo, da se volilci še ne zadovoljijo s to strogostjo in s tem pogumom njihovih poslancev, ljudstvo zahteva od njih še večjo odločnost. Kje bi bil vzrok temu pogumu, tej odločnosti severnih nam bratov?

Čehi imajo, plačajo pošteno, pa tudi strogo zahtevajo, da njim je plačano, kar jim gre. — Bogataš je pogumen, celo drzen; saj ima da plača, ako mu spodnese. In od kot je ta bogatija? Tudi Čehom niso letela pečena piščeta v usta, tudi Čehi so morali nekdanj začetni in pridno delati in gibati se, da so povzdignili deželo v to, kar je danes. Nije dežele v Avstriji, ki bi mogla navesti tolikšno obrt kakor ravno ona. Nikjer ne cvete trgovina tako, in v nobeni deželi ni toliko in tako olikanih kmetovalcev kakor na Češkem. Smelo trdim, da je na Češkem v primerju več kmetovalcev, dovrševših srednje šolcev kakor pri nas v obče! Njih ne opovira beda i reva, zanimati se za splošni napredek, oni lahko pošiljajo svojo deco študirat in oboroženi z olikanci in učenjaki postavljajo se nevstrašeno nasprotnikom v vsaki zadevi nasproti.

Ako imajo češki zastopniki tako ljudstvo za sabo, ni njim težko pogumno in neustrašeno nastopati in če še ne dosežejo svojega namena, zažene zavedno ljudstvo svoj glas v dokaz, da so zahteve zastopnikov zahteve ljudstva, katero plača pa tudi hoče imeti svoje pravice.

Kako pa je pri nas? Naš obrtnik, trgovec ali kmetovalec je vesel, da more vstreči svojim zasebnim skrbem — koliko jih je, ki se morajo trdo boriti za vsakdanji kruh in so veseli, da ne slišijo in ne zvedo, kake krivice da se nam Slovincem godijo. — Našemu kmetu je že pošiljanje otroka v ljudsko šolo preveč, ker bi rad, da mu pase raji živino in mu prihrani tako pastirja. Kamorkoli pogledamo, povsod beda i reva. Malo jih je, ki bi ne bili preobloženi z zasebnimi skrbmi in če se tudi ta ali oni nocoj navdušuje za to ali ono narodno podjetje in obljubljuje svojo pomoč, preženo mu lastne skrbi črez noč vso dobro voljo in v jutru se že kesa, da si je s to ali ono obljubo nakopal še to skrb, ko se mu je itak samemu boriti za obstanek. — V splošnem smemo reči, da se večina nas Slovencev mora boriti za obstanek, za vsakdanji kruh. Bogatašev je le malo, malo tistih, ki imajo priliko brigati se za narodnost tako, kakor nam se je treba brigati pri naših žalostnih razmerah. Zato je pa tudi težek položaj naših poslancev. Kolikokrat se je nam že predbacivalo, da je le nekaj slovenskih agitatorjev, kateri hočejo imeti svoj jezik in svoj narod, da pa ljudstvo o tem nič ne ve, nič ne zahteva. Kratko povedano,

ljudstvo naše je revno in kot tako se ne more za naš napredek, za naše pravice tako brigati, kakor bi se moralo nasproti takim in tako silovitim nasprotnikom, kakor jih imamo. Dokler se pa narod splošno ne bo za svoje pravice potegoval, toliko časa bomo v ozadju. Potruditi se toraj moramo, da sestavimo program, po katerem bomo delovali, da si ljudstvo v gmotnem oziru opomore in se potem začne bolj zanimati za narodne razmere. — Več oči več vidi! Vsakdo naj se potruži sprožiti kako dobro misel in jo dati našim zaupnim možem v pretres. Ko se bo nabralo dovolj tvarine, vevale bomo nato, da skličejo drugi vseslovenski shod, na katerem bi se razpravljali omenjeni program. Sprožili bomo tudi v našem listu to in ono misel, sicer danes ne posameznih, pač pa v splošnem.

Kje je največja bogatija? Angleži so vladarji sveta — ker so bogati. Bogatijo pa so si pridobili v prvi vrsti s industrijo.

Kako pa je z našo industrijo? Malo je je in še ta je večinoma v rokah naših nasprotnikov. Bi se li ne dalo z združenimi močmi in sredstvi jo povečšati, oziroma izviti jo iz rok nasprotnikov ali pa njihovo tekmovalstvo ugonobiti? Naše slovenske pokrajine imajo še čuda bogastva v zemlji. Bodimo oprezní! Črez noč naselijo se nasprotniki, posebno Židje, pridobili si bodo za malenkostne svote to i ono in sesali bodo našo zemljo naš rod, pridobitčali si milijone ter jih odnesli zopet kakor so jih že veliko. Slovinci smo res reveži. Malo je posameznikov, ki bi mogli to ali ono podjetje začeti. — Zato pa je potreba, da združimo sredstva in kar po samezni ne morejo, skupno začnemo. Isto tako je s trgovino. V sredini slovenske zemlje so skoraj vse večje trdnice v rokah tujcev, ki si polnijo žepe, ter se nam posmehujejo. In ti tujci nam so največji nasprotniki, kateri nas gonobijo pri korenini. Kapital, katerega so se pri nas nalezli, imajo in lahko tekmujejo z našimi podjetniki. Kako mora človeka boleti srce, ko vidi, kako mrgolijo brezštevilni ponužaji raznih nemških trdnic po vsej naši domovini. Niti slovenskega jezika niso večši, a tržijo le dobro. Godi se dostikrat tako, kakor mej divjaki. Z eno roko moli par vzorcev z drugo pa takozvani, seveda nemško pisani „Schlussbrief“ v podpis. Koliko poštenih Slovencev se vjame, to pričajo nam obile tožbe, katere so ob enem dokaz, kako nas sesajo te pijavke! Združenih močij je treba tudi tu, da izvijemo tujcem trgovino in prihranimo kapital doma. Kako bi se v teh zadevah pomagali in pa našemu kmetu pripomogli do zboljšanja gmotnega stanja, svetovali bomo v prihodnjih številkah.

Odmevi vseslovenskega shoda.

Silen je bil tresk, kateri je zabučal dne 14. t. m. v vseslovenskem taborju v Ljubljani. Umevno je, da se za tako silnim pokom še dalje časa oglašajo primerno močan odmev. Da, odmevalo je prve dni, odmeva pa še tudi danes, a to ne le od naših gorá, tudi tuje, sovražne plasti odbijajo žalostno cvileči jek.

Videli so, da kako pridno se mi pripravljamo za ta velepomembljiv sestanek, ravno s tolikom naporom kovali so nasprotniki, glasila zelene nemške in italijanske zavisti, vže v zana-prej obrekujoče fraze. Najbolj togotno prežvekujejo seveda listi, ki samotarijo med slovenskim življem. Strah in groza jih prešinja, da besnijo in se penijo, ne vedoč pravega vzroka. To je naravno; drugače si ni misliti bilo. Vsekakor pa nas je malo presenetilo, kako daleč je hlastnil v tem smislu celo na pol vladni list „Reichswehr“, katerega je do sedaj po večini podpirala slovanska stranka. Dobro, da se enkrat spoznamo!

A kaj nam imajo nasprotniki toli nevarnega očitati? S trepetom so opažali, da se slavi v našem taborju bratska sprava, da so narodni vodji pozabili vsaj za hip vse osobne in malenkostne medsebojne mržnje, pokazali se može-načelnike, ki so pripravljeni vse drugo veledušno pozabljati, kadar se gre za narodno čast, za narodovo ohranitev; ali pa si je za nasprotno zavist kaj hujšega misliti!

Posebno grozno nevarno pa se jim kaže, ker so se temu domačemu pobratimstvu za narodno prosveto pridružili še celo izvanslovenski, t. j. slovanski sobratje, ki so po svojih najuglednejših zastopnikih nam prisegali nespremljivo vzajemnost, svojo toplo sočustvo in vsikdar pripravljeno pomoč.

Lep dan, slovesni, nepozabljivi trenotki so bili, ko se ni sklenilo samo toliko prevažnih tirjatev, pritožb in odlokov, temveč je vladala ves čas najlepša bratska sloga, toli blagodejno soglasje.

Nasprotniki se norčujejo iz tega soglasja, nazivajoč ga navidezno-prisiljeno, slepečo, osmeševalno komedijo strank. Slovenski veljaki, vi duševni prvaki, ki ste premagali skušnjavo nasprotije za jeden dan, pokažite klevetnikom, da ni bila to navidezna igra, temveč, da ste zapovedovali strastim razpora iz veledušne požrtovalnosti za narodno blaginjo, svesti si, koliko dobrega rodi vzajemno potegovanje za nerazdvojene narodne koristi; pokažite jim pa tudi, da ostane tako i zanaprej, vredno možakov-značajnikov. Vsakega, ki do sedaj ni hotel videti v tem strankarskem razporu nič opasnega, poučil bo pogled na hvalevredne vspehe onega dne, kako potrebna je bratska sloga, osobito v dosedo narodnega napredka. Ne dajajte v tem

in bajno-privlačnih sanj, a o taki krasoti, o taki radosti še nikdar sanjal ni.

II.

Od tega časa je postal cesarjevič otožen, žalosten. Zapustile so ga bujne domišljije, minil ga je spanec, a ob jednom z njim je izginila raz njegovega lica sveža rdečica, v očeh so vgasnile jasne zvezde, razkuštrali so se svileni kodri. In ničesar ga ni veselilo: niti veda, niti slava, niti bujne parade, niti pojedine, niti lovske zabave. Iz njegovega spomina ni izginila ona čudna krasotica, ki se mu je vtisnila na na bregu, in on je bil pripravljen žrtvovati polovico svojega življenja, da bi vsaj za hipec gledal njen ljubki smehlaj, slušal njeno zvonko smejanje, vsled katerega je vzraslo ob njenih nogah cvetje duhteče.

Cesar in cesarica sta opazila spremembo na svojem ljubem sinu, in sama sta se razžalostila. Ničesar, ničesar nista opustila, da bi potešila svoje jedino dete, — cesar mu, jasnemu sokolu, neki še manjka? Končno sta ga pozvala pred se in ga vprašala:

„O čem ti, najino ljubo dete, tako žaluješ? Že dolgo te opazujemo, da te mori neka tajna žalost. Ne skrivaj se, najin ljubljeneč, pred roditeljema, odkrij svojo dušo. Če te tare kaka nadloga, kdo ti naj pomore, če ne oče in mati?“

Cesarjevič je uprl oči v zemljo, pomislil in dejal:

„Za vajino ljubezen, skrb in laskanje — hvala vama, ljubeznjiva roditelja. Ali pomagati v moji bēdi mi vidva ne moreta. Zaljubil sem se, zaljubil z vso dušo v jedno devico. A kdo je ona? kje živi? in li me ljubi? nič ne vem! Zbok tega me boli srce, radi tega nimam ne podne ne ponoči pokoja. Ako se vama smili vajin sin, blaga roditelja, potem me pustita potovati v širni svet, dokler ne najdem svoje krasotice.“

„Čemu tebi, cesarskemu sinu, potovati?“ sta mu odgovorila cesar in cesarica. Ali nimaš slug, dete? Midva precej pošljeva gonjače na vse kraje, naj oni privedejo v naš dvorec vse krasotice iz celega našega cesarstva. Po takem ne bo izostala tudi tvoja ljuba.“

In izdal je cesar ukaz pripeljati v dvorec iz vsake rodovine, kjer so dorasle hčere — neveste za možiteve — po jedno devico. Izbrati je ukazal najkrasnejšo.

Splašilo se je zdajci vso prostrano cesarstvo. Zdirjali so gonjači na vse strani, zbegale so se matere — vsaka lišpa svoje hčerke, vsaka se nadeja, da se morda v njeno zavezuje cesarjevič?

Zašli so gonjači i k mogočni čarovnici, materi Ljubavi in Žalosti.

„Ali imaš,“ jo vprašajo, dorasle hčere, godne za možiteve?“

„Kako naj bi ne imela,“ pravi „imam dve hčerki dvojčkinji.“

„Pokaži ju nam,“ dejo, „mi jedno izberemo in jo popeljemo cesarjeviču pokazat.“

In šla je mati v sobo, kjer sta njeni hčeri ob tem času sedeli pri kolovratu, ter ju pozove pred cesarske poslanike.

Žalost, kot ubogljiva hčerka in pokorna, — je takoj vstala, se oblekla in bila pripravljena iti za materjo. Ljubav pa se celo z mesta ganila ni. Le zardela je, namršila sobolje obrvi, z očmi srepo pogledala in se obrnila strani.

„Ne grem,“ pravi, „kazati se cesarskim poslanikom, nikakega cesarjeviča nočem poznati! Naj on sam k meni pride, če me želi imeti, a jaz ga ne potrebujem.“

A ko sta ji jeli mati in sestra prigovarjati, — ničesar več ni odvrnila lepota, stekla je na vrt in se skrila v gostem listju. Videli so jo samo . . .

Kaj se hoče: mati je privedla pred poslanike Žalost, in deje:

„Evo vam moje krasne hčerke! Peljite jo k cesarjeviču.“

Ko so zazrli cesarski odposlaniki Žalost, so kar ostrmeli: zala je bila liki večerna zarja. Očij nij bilo možno od nje odtrgati. Nizko so se poklonili poslaniki njej in njeni materi; nežno so jo posadili v zlati koleselj in naglo oddrdrali z njo k cesarjeviču.

oziru nasprotnikom povoda, da se vam in celému narodu roga, pustite jih besneti in rohneti, to je najboljšje znamenje, da jim je hudo, hudo za obupati — ker se je pričelo pri nas daniti.

Žarki naše sloge jemljejo zavistnim nasprotnikom pogled. Po svojem glasilu pokazala je celo vladna stranka, da je tudi ona pri skrivnih zastorih škodoželjno poslušovala slovenski prepir, ker tudi njo je zadel sedaj pekoči žarek, da je nad našo edinostjo glasno zacvilila.

Dasiravno ta glasila dobro znajo, kako se vrši pri nas ljudsko štetje, predbacivajo nam prezirno, kaj hoče naš, niti poldrugi milijon. Ravno tukaj pa nam je obistiniti klic: malo nas je, a smo ljudje? Kaj bi nam pomagalo, da so nas mesto sedajnih dveh milijonov cele milijarde, ako bi pa vlekli narodni prapor na razne vetrove, kakor se je to godilo v zgodovini nekdanjih slovanskih veledržav. Naša moč, naša velikost, naša bodočnost je oprta na narodovo celokupnost, na nepremenkljivo složnost mej svojci in sorodniki — Slovani.

Celjske novice.

(Velik gospodarsko-obrtni shod) sklicuje „Občeslovensko obrtno društvo“ v Celji za v nedeljo dne 26. t. m. v Žalec v gostilni gospe Hausenbichler ob 3. uri popoldne. Vspored zborovanja je naslednji: 1.) „Kmetijstvo in narodno gospodarstvo“, govori gosp. dr. J. Karlovšek. 2.) „Splošna pridobitina po novem davčnem zakonu“, govori g. dr. Pipuš. 3.) „Naše obrtne razmere“, govori g. Ivan Rebek. 4.) „Pomen obrta in trgovine“, govori g. Dragotin Hribar. — Sobratje! čas je resen, treba tudi resnega posvetovanja. Udeležite se shoda v obilnem številu.

(V celjski slovensko-nemški gimnazij) vpisalo se je v prvi razred 50 učencev; v nemški gimnazij v prvi razred pa 44 učencev; v pripravnico je vstopilo 8 učencev. Med onimi 44 dečki nemškega gimnazija jih je najmanj 40 slovenskih starišev, kateri jedni so nezavedni, drugi pa si mislijo, da so srečnejši, če se štejejo Nemce. Če se pripravnica plača za osem dečkov? to vprašanje bode pa rešil Končnik in pa Zindler v Gradci.

(Seje okrajnih šolskih svetov.) V Šmarju 23., na Laškem 24., v Konjicah 27., na Vranskem 28., v Celju 29. in v Gornjem Gradu 30. septembra t. l.

(Volitve za pridobninske komisije) za celjsko okrajno glavarstvo bodo se vršile za III. razred dne 27. t. m. in za IV. razred dne 28. t. m. vselej v Celju. Volilni možje III. razreda volijo 3 člane in 3 namestnike, volilni možje IV. razreda pa 4 člane in 4 namestnike. Vsak volilni mož mora ali osebno priti na volišče v Celje, ali pa volilni listek (glasovnico) po pošti

poslati volilnemu komisarju za volitve v pridobninsko komisijo III. oziroma IV. razreda v Celju. Kdor odpošlje glasovnico po pošti, jo mora odposlati v takem času, da jo dobi volilni komisar poprej, kakor je volitev končana. Veljavni so samo tisti volilni listki, katere so volilni možje dobili od okrajnega glavarstva. Vsak volilen mož mora glasovnico lastnoročno podpisati, drugače ni veljavna. Z glasovnico se mora oddati tudi volilna izkaznica (legitimacija). Za člane pridobninske komisije III. razreda se priporočajo gg.: Ferdinand Gologranc, zidarski mojster v Gaberju pri Celju, Ferdinand Roš, župan v Trbovljah in Anton Svetina, c. kr. notar v Gornjemgradu; za namestnike pa gg.: Matija Kavčič, trgovec v Št. Jurju na juž. železnici, Ivan Meke v Dolu pri Hrastniku in Karol Schwentner, trgovec na Vranskem. Za člane pridobninske komisije IV. razreda se priporočajo gg.: Hugo vitez Berks, graščak v Blagovni, dr. Anton Žižek, zdravnik v Vojniku, Anton Goričar, poštar v Mozirju in Franc Adrinek, krčmar v Šmarju; za namestnike pa gg.: Josip Širca, župan v Žalcu, Franc Peklar v Dolu, Vinko Brižnik v Braslovčah in Franc Spende v Gornjemgradu.

(Kontrolni shodi) v področji celjskega okrajnega glavarstva se bodo vršili letos: a) za moštvo c. in kr. vojstva: 1. in 2. oktobra v Šmarju; 4. in 5. oktobra v Konjicah; 11., 12., 13. in 14. oktobra v Celji; 16. oktobra v Mozirji; 17. oktobra na Ljubnem; 19. in 20. oktobra na Vranskem; 22. in 23. v Trbovljah; 24. in 25. na Laškem. Naknadni kontrolni shod je dne 8. novembra t. l. v Celji. b) Za moštvo c. kr. deželne brambre: 1. oktobra na Vranskem; 2. oktobra na Ljubnem; 3. oktobra v Mozirji; 9. oktobra na Laškem; 10. oktobra v Trbovljah; 16. oktobra v Šmarju; 23. oktobra v Konjicah; 24. in 25. oktobra v Celji. Naknadni kontrolni shod je dne 20. novembra t. l. v Celji. Pričetek vsakokrat ob 9. uri dopoldne ob nedeljah pa po prvi maši.

(Zglaševanje črnovojnikov.) Črnovojniki, kateri so služili v vojsstvu, vojni mornarici ali v deželni brambri in bivajo v področji celjskega okrajnega glavarstva, zglašujejo se dne 8. oktobra t. l. pri županstvu svojega bivališča; kdor je pa tega dne zadržan, naj se zglašuje dne 21. oktobra t. l. pri županstvu.

(† Karol Pospichal.) Umrli je v Malem Lošnju (Lussin piccolo), južnoistrskem otoku, kamor hodijo na pljučah bolni iskat zdravja, g. Karol Pospichal, ki je do zadnjih let imel špecijsko trgovino na voglu nekdanje „Šutne“ in Poštne ulice, zdaj trga cesarja Jožefa in Rotovške ulice v Celji. Bil je na Kranjskem rojen Čeh in imel v svoji prodajalnici napis: „Dobra mera in vaga v nebesa pomaga“. Mnogi kmetje so ga sploh imenovali „Kranc“ (Kranjec). V

prejšnjih letih, ko še v Celji med Nemci ni veljalo geslo, da so Slovenci kar za pobiti, sedel je g. Pospichal v mestnem zboru skozi več volilnih dob in veljal za spravljivega in mirnega človeka, če tudi je bil nemškega mišljenja in je vedno glasoval z Nemci, ki so ga večkrat v okrajni zastop volili. Ud ravnateljstva mestne hranilnice je bil do smrti. Dne 22. t. m. so pokopali njegovo semkaj prepeljano truplo in tu so celjski Nemci zopet pokazali svojo nevhvaležnost in nedostojnost. Ne župana Stigerja, ne podžupana Rakuscha, nobenega mestnega uradnika ni bilo pri pogrebu, samo nekaj ravnateljev in uradniki mestne hranilnice so ga spremljali. Mož, ki je mnogo let sodeloval za napredek mesta, v katerem je našel novo domovino, ni našel priznanja pri nemških Celjanih. Izkoriščevali so ga, dokler je mogel delati, potem pa potisnili brez zahvale v kot.

(Premembe pri celjskem sodišču) pokazale so zopet koliko vlada pravica pri ministru grofu Gleispachu. V sodiščem okolišču, ki šteje 197.000 Slovencev in le okoli 11.000 Nemcev nastavili so edino le take uradnike, ki slovenščine kar nič niso zmožni ali pa jo lomijo, kakor škriplje žaga s skrhanimi zobovi. Mislili smo, da za tako sodišče, kakor je sedaj okrožno sodišče v Celji, bodo k sedaj slovenščine že zmožnim uradnikom dodali še nekaj taci in odpustili one, ki narodnega jezika niso zmožni. Pa kako smo se varali. Oni, ki znajo slovenski, predstavljani so iz Celja in mi smo dobili le trde Nemce izvzemši jednega Slovenca. Tudi kar se tiče službenih let in zmožnosti, grof Gleispach ni veliko gledal. Radovedni smo, kdo od teh gospodov bode slovenski govoril in obravnaval, posebno pri porotnih obravnavah, katere bodo za samo Slovence, vendar slovenske? Če smo z imenovanjem za Maribor nekoliko zadovoljni, boleti nas mora tem bolj, da nas v Celji tako brecajo. Pri sodišču bi se vsaj ne smelo gledati na politiko, temveč le na pravico, ker, če ljudstvo zgubi še v to zaupanje, potem itak od države nima kaj pričakovati.

(Za suplente) sta imenovana absolvirana prof. kandidata g. A. Dokler iz Novecerkve za gimnazijo v Kranj, g. J. Vrstovšek iz Velenja pa za slovensko gimnazijo v Celji. — Na tej gimnaziji podučujeta tudi učitelja na celjski okoliški šoli in sicer g. Fr. Kranjc telovadbo, in g. J. Šmorancer pa risanje.

(Skupna seja) „Južnoštajerske hranilnice“ bode dne 28. septembra t. l. ob 10. uri dopoldne v „Narodnem domu“ v Celji z naslednjim dnevnim redom: 1. Poročilo o polletnem delovanju. 2. Sklep o ustanovitvi penzijskega zaklada. 3. Razgovor in sklep o novem davčnem zakonu. 4. Razni predlogi in nasveti ter sklep o njih.

III.

Pripelje se Žalost v dvorec, a dvorec ta je že natlačeno poln; vse krasotice celega cesarstva so se zbrale tukaj in čakajo, kadar jih cesarjevič pozove pred svoje jasne oči.

Vrnili so se vsi gonjači, ki so bili razposlani, pričakovati ni bilo nikogar, in cesar je zaukazal vsem zbranim stopiti v največjo in najsvetlejšo sobano in tjakaj pozvati cesarjeviča.

Ko je vstopil cesarjevič, ko se je ozrl po dekletih, — obvisel je njegov pogled na Žalosti, a srce v prsih mu je kar zamrlo. Brez obotavljenja je pristopil k njej in jo prijel za roko.

„Glejte jo — moja izvoljenko!“ tako je dejal z gromkim glasom. „Njo sem videl v sanjah, jedino na njo mislim dan in noč!“

In zapovedal je cesarjevič zvoniti pri vseh cerkvah in objaviti vsemu narodu svojemu, da se on z Žalostjo ženi.

Zapeli so zvonovi po celem širnem cesarstvu, priredila se je pojedina po vsem svetu, odprle so se sobane v palači cesarjevičevi in povedel je on svojo nevesto v te bogate sobane. A koder je ona šla, velel je stlati tlak z žamestimi preprogami, sipati vonjavo cvetje, pred pragom svoje palače pa je izsul pred njo vse svoje zaklade: grude srebra in zlata, biserov, diamantov in dragocenega kamenja. Potem jo je popeljal v skrivno sobo, kamor ni imel nihče

dostopa razven njegove ljube. Tu je stopil pred njo z jasnim smehljajem, pogledal jej naravnost v oči in rekel.

„Nu, zdajci hodi, moja krasotica, obleci se v ono svetlo obleko, ki je sijala na tebi kakor solnce, nasmejaj se mi z onim ljubkim smehom, od kojega so izkile in zacvetele pri tvojih nogah cvetlice duhteče. In sedaj se vresniči moj moj divni sen, in jaz najdem popolno, neizrečeno srečo.“

A na ta odgovor mu je Žalost s kromno povešenimi očmi odgovorila;

„Nimam jaz oblačil svetlih in ne ljubkega nasmeha. Ne morem ustvariti jaz pri svojih nogah cvetja vonjavo. Obžalujem te, krasen cesarjevič, da nisi našel v meni tega, česar je iskalo tvoje srce, ne popraviti krivde ni v moji oblasti. Jaz moram le plakati pri tem.“

In pretočila je Žalost dve čisti solzi, a na mestu, kamor sta kanili oni solzi, zrastle sta dve zdravstveni rastlini.

Tedaj je cesarjevič snel s svoje desnice dragocen prstan, ki ga je bil prejel v dar pri krstu od svojega botra, in nataknil ga na njeno belo ročico; razpahnil je baršunasto suknjo in vzel iz prsij talisman — dar njegove krstne botre — in ga obesil na njen labudji vrat; sam pa je pal pred njene noge, jel prositi in rotiti, da bi se mu nasmejala:

„Sedaj se mi bodeš menda vendar nasmejala, moja dragica, — dal sem ti vse, kar mi je bilo drago, ničesar nisem pridržal za se, prosim te samo jednega ljubkega nasmeha! Po onem smehu je koprnelo moje srce, ne morem dalje živeti brez njega, ne morem zreti na božji svet, ne morem dihati svobodno! . .“

Ko je čula Žalost tako govorico, so se ji kar ulile solze, in iz vsake njene solze je vsklila zdravstvena trava, a ko se je skozi solzo nasmejala, razcvetele so po travi male cvetke.

Glej, o tem čudu sta izvedela tudi cesar in cesarica. Začudila sta se in se razveselila.

„Aj to je devica! aj to je nevesta našega ljubega sina!“ — tako sta dejala vladarja, a za njima so ponovili dvorniki, a za dvorniki vso prostrano cesarstvo. „Varuj, ljubi jo, dete, na vsem svetu ne najdeš boljšega zaklada: vsako tvojo bol, vsako bolezen ona ozdravi.“

A cesarjevič je od tega časa postal še turbonejši. Ni podne ni ponoči ni poznal ni spanca ni pokoja. Bledo njegovo lice je ovenelo, na čelu so se zbrali nekaki črni oblaki, oči so pregle megle.

In ni našla Žalost niti jedne rastline, ki bi mogla ozdraviti njegovo neznano bolezen.

(Konec prihodnjič)

(Koncert Slavjanskija.) V četrtek dne 16. t. m. obiskala je naše mesto svetoznana pevka družba A. Slavjanski, da koncertuje v „Narodnem domu“. Na splošno ogorčenost prepovedal je mestni magistrat javnost imenovanemu koncertu. Dasi se je takoj odposlala pritožba proti temu samovoljnemu postopanju namestništva v Gradec, obvestilo nas je še le jedno uro pred začetkom koncerta, da je javnost dovoljena. Zbrali so se vled tega večinoma le člani čitalnice, ki so zanimanjem poslušali ta izvanredni pevski zbor. Z burnim ploskanjem vsprejel se je „Venec slavjanskih napevov“, „Slavjanska polka“ in „Rudeči Sarafan“ ter „Ej Uchnem“.

(Iz prirojene navade) so najbrž napadli „celjski gospodarji“ oni večer Slavjanskega pevsko družbo, ko se je vračala na kolodvor. Pričakovali so jih na ulici ter jih mej silovitimi grožnjami, psovanjem in tulenjem spremili do kolodvora. Za nas nič čudnega, kakor se nismo čudili, da ni tega slišal, oziroma videl nobeden redar.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe.) Umrli je dne 13. t. m. v Lučah v Gornji Savinjski dolini č. g. župnik Franc Ermenc, 69 let star. Razpisana je ta župnija do 25. vinotoka t. l., a provizorjem je poklican č. g. kaplan Anton Drogenik. Provizorjem v Št. Vidu pri Valdeku postal je č. g. Fridrik Repolusk, kaplan pri Sv. Martinu pri Slov. Gradci. Zopet kaplanom nastavljen je č. g. Mili Šket, provizor pri Št. Janžu pri Sp. Dravogradu. Premeščeni so č. g. kaplani: Jože Cerjak iz Rogatca za stolnega vikarja v Maribor, Franc Bratkovič iz Št. Jurja na juž. žel. v Rogatec in Franc Gosak iz Dramelj k Sv. Vidu pri Šmarju. Radi bolehnosti odšel je v odpust č. g. Anton Cestnik, stolni vikar v Mariboru.

(Na Teharjih) vršila se je preteklo nedeljo lepa veselica. Med zborovanjem „Kat. političnega društva“ izročile so se krasne diplome častnim občanom, ki so bili pri veselici prisotni. Slavnostni govor govoril je č. g. bogoslovec J. Markovšek, teharski rojak in narisal v toplih besedah zgodovino in razvoj slovenskega naroda in pomen te veselice. Zahvalili in odgovarjali so gg. Martin Medved, Dragotin Hribar in dr. Ivan Dečko. Po oficijelnem delu bila je prosta zabava ki se je spremenila v pravo ljudsko veselico, pri kateri se je pelo, igrala godba in govorile razne napitnice. Častni občani zložili so vkupe svoto 300 gld., kateri znesek se je vročil gosp. županu, da ga porabi v občinske namene.

(Konjska dirka v Žalcu) preteklo nedeljo vspela je dobro. Natačneje poročilo pričakujemo in priobčimo prihodnjič.

(Nove možnarje), katerih ni potreba več nabijati, temveč se smodnik v možnar le natrese in izstrelji, znašla je domača tvrdka Pehani Lorber & Comp. v Žalcu. Prednost teh možnarjev je ta, da se strelja lahko petkrat tako hitro, kakor z navadnimi in da je pri streljanju vsaka nesreča izključena.

(Posojilnica v Vojniku) registr. zadruga z neomejeno zavezo imela je v I. polletju svojega obstanka 45.071 gl. 31 kr. prometa in sicer so dohodki znašali: Vloge 21.734 gl. 51 kr. obresti 622 gld. 82 kr. deleži 767 gl. vstopnina, doneski k posebni rezervi i. t. d. 542 gl. 99 kr. Stroški pa so bili: Dana posojila 19.060 gl. vzdignene vloge 1885 gl. 92 kr., upravni stroški 458 gl. 7 kr. Udov šteje posojilnica že 156, gotovo lepo znamenje za to najmlajšo slovensko posojilnico. Bog daj srečo tudi nadalje.

(V Gornjemgradu) bode dne 5. oktobra t. l. 51. glavna skupščina okrajnega zastopa. Na dnevnem redu je med drugimi stvarmi tudi posvetovanje o ustanovitvi kmetijske šole za Spodnještajersko v Savinjski dolini. Uverjeni smo, da so vsi zastopniki o nujni potrebi take šole prepričani in da bodq toraj tudi čisto v smislu resolucije, ki se je sprejela na vseslovenskem shodu v Ljubljani, sklenili peticijo, v kateri zahtevajo, da se slovenska kmetijska šola v Celji tem preje ustanovi. Naj bi tudi drugi okrajni zastopi na Spodnještajerskem posnemali okrajni zastop gornjegradski!

(Med Sv. Frančiškom in Gornjimgradom) popravljajo okrajno cesto. Delo vrši se pa jako počasno. V obče je cesta v slabem stanju. Dne 20. t. m. je poštni voz obtičal tako globoko v blatu, da so ga delavci morali odkopati, kajti drugače ga konji niso mogli izvleči.

(Iz Gornjegagrada) Naš jako priljubljeni okr. sodnik dr. J. Fraidl je prestavljen na Ptuj. Vse — inteligencija kakor tudi kmetiško prebivalstvo obžaluje njegov odhod. Ptujčani so pa lahko veseli, da dobijo tako nepristranskega uradnika!

(Novo pošto) otvorijo z 1. vinotokom t. l. v Slivnici pri Št. Jurju, katera bo v zvezi z Šentjursko pošto, kamor bo hodil vsak dan pismonoša.

(Iz občine Marija Gradec pri Laškem) je doma nek nepridiprav, pekovski pomočnik Karl Brentnar, ki se brezposelno okoli potika ter zahteva pri tujih občinah denarne podpore na račun domače občine. Graško namestništvo opozarja vse občinske zastope, da imenovanemu postopaču ničesar ne privolijo, ker ni njegova rojstvena občina navezana najmanj za njega povračati.

(Občina Št. Vid na Planini) sklenila je v odborovi seji dne 12. septembra t. l. slovenski poslovati in vse vloge reševati le v slovenskem jeziku.

(Razstava grozdja na Bizeljskem) obnesla se je izborno. Nad 300 razstavljalcev podalo je vse, kar mora dati dobro in skrbno negovan vinograd. Cena moštu je visoka — 30 kr. za liter in dokazuje, da fine in najfineje vrste, so tudi najvspešnejši dohodek. — Pri razstavi motili so le grozno spakadrani napisi v nemščini, ki so bili polni napak. Za Bizeljčane ni to posebno laskavo, da se tako malo zavedajo svoje narodnosti ob takih prilikah. Te napise obsojali so posebno Hrvatje pa tudi od Slovencev smo čuli dosti pikrih opazk. Zakaj se lizati tujcu, ko je vendar kupec le Slovenec ali Hrvat!

(Na Slatini) se vršijo ta teden duhovne vaje naše škofije pod vodstvom č. o. jezuita Henrik Heggen, profesor bogoslovja v Celovcu. Vdeležbo je obljubilo razun mil. knezoškofa blizu 150 duhovnikov.

(V Žusemu) treščilo je dne 5. t. m. v graščinsko žago, ki je z vso opravo in orodjem vred pogorela. Škoda znaša 1500 gld. a je bila tudi tako visoko zavarovana.

(Okrajni zastop ormoški) sklenil je pri plenarni seji dne 26. avgusta 1897 naslednje resolucije: 1. obsoja najodločnejše nedostojno obstrukcijo nemškonskacijonalnih poslancev, kateri so zabranili vsako koristno in zlasti za napredek in blagor kmetijskega in delavskega stanu potrebno delo v državnem zboru; 2. z veseljem pozdravlja jezikovno naredbo za Češko in Moravsko, ter pričakuje od slovenskih državnih poslancev, da podobno, pravično jezikovno naredbo čim preje izposlujejo tudi za slovenske dežele; 3. odobruje načela, ki so združila naše poslance v slovensko-krščansko narodno zvezo in želi, da bi ta načela združila vse Slovence v javnem delovanju; 4. pozdravlja državnozbornsko večino, katero vodita načell narodne jednakopravnosti in samostojnosti posameznih dežel s tem pristavkom, da se zagotovi tudi narodna samostojnost z ozirom na zatiranje slovanske narode v Avstriji; 5. zahteva od naših poslancev, naj se odstranijo dosedajne krivice pri novi nagodbi z Ogersko, ki se godé naši državni polovici, in je sklenil, naj se vložijo pritožba pri vis. c. kr. namestništvu in slav. c. kr. glavarstvu zoper to, da se od oblastev pošiljajo slovenskemu prebivalstvu tega okraja samo nemške uradne listine, pozivi itd. in to tudi na samo nemških tiskovinah. Taki slučaji se godijo posebno zdaj pri pripravah volitev volilnih mož za komisijo pridobninskega davka. — Nekaterim strankam, ki teh nemških dopisov niso nakanile sprejeti, se je zažugalo, da se jim dotični dopisi siloma pribijejo.

(Pri Radgoni) začelo je dne 14. t. m. gorati pri posestniku Kocbeku; hitro pa se je razširil ogenj tudi na poslopja Kolarja in Adaniča. Vse stavbe bile so večinoma lesene in s slamo krite, vsled česar je tudi vse do tal pogorelo. Kocbeku zgorelo je razen vsega pohištva, orodja

in strojev še 300 gld. gotovine, 24 svinj in 2 teleta. Škode ima 4000 gld. ter se je še sam pri gašenju nevarno opekel. Ostala dva kmeta, katerima je tudi uničil ogenj vse pridelke tega poletja, imata po 1000 gld. škode.

(Ubitega našli) so dne 6. t. m. v Gočovi v Slov. goricah 24 letnega Janeza Kronvogel. Imel je prebito črepinjo. Na sumu je nek Franc Rojs, kojega so vže tudi zaprli.

(Sv. Anton v Slov. goricah.) Zadnja veselica pri Sv. Antonu v Slov. gor. bila je tako sijajna, kakor še nobena do sedaj. Omikanega in prostega občinstva iz vseh sosednih župnij, kakor tudi domačinov, bilo je toliko, da so bili prostori prenapolnjeni. Hvala vsem! Zelo umesten bil je govor g. R. Gašperiča, kateri nam je v divnih besedah polagal na srce ljubezen do domovine. Pelo se je kakor po navadi lepo. Igra „Mlinar in njegova hči“, igrala pa se je proti vsemu pričakovanju tako, da smemo častitati vsem igralcem, ker so nam uprizorili igro, katere se v precejšnjem trgu ne upajo. Izmed vseh sta veličastno dovršila svoji ulogi Micka: gospd. Tušakova in Janko: gosp. Tušak ml. Pohvalno moramo govoriti tudi o drugih osebah. Srčna hvala za obili trud!

(Mali vrh v Slov. goricah.) Dne 14. septembra t. l. je na semnju pri sv. Ani nenadoma padel Karol Škofič, po domače mladi Šafar, ter bil v nekterih minutah mrlič. Prenesli so ga v mrtvašnico sv. Ane in ga slovesno pokopali. Z domi je bil z Lugaca cmureške župnije, in se je že večkrat pritoževal s srčnim kapom. Nagle in neprevidene smrti, reši nas o Gospod! Naš narodni trgovec g. Josip E Seifried, c. kr. poštar omislil si je od g. Perdana iz Ljubljane vžigalice sv. Cirila in Metoda, kar je hvalevredno, zatorej dragi Slovenci, radi hodimo ravno k temu gospodu razne reči kupovat, ker je dober narodnjak in prodaja po ceni svoje blago!

(Vlak je povozil) dne 13. t. m. blizu kolodvora v Mariboru železniškega kurjača Voglarja. Vračal se je izvenslužbeno domov, a vendar porabil voz za službeno osobje, pri tem je zašel nedognano kako pod kolesa, ki so ga strla.

(Deželno finančno ravnanje v Gradci) pokazalo je pri zadnjih imenovanjih, da mu je resno za blagor uradnikov in ljudstva. Pri tem ravnanstvu pomnožilo se je namreč ravnokar osobje davčnih in finančnih uradnikov in sicer za 17 mest v konceptni, 4 v računski stroki, pri davkarijah za 9 uradnikov in 2 plačana praktikanta. Pri tem nastavljanju oziral se je novi finančni ravnatelj, da so se po možnosti v mešovitih krajih nastavili uradniki tudi slovenske zmožni. Zelo hvaležni smo g. ravnatelju za to opravičeno skrb, vendar kaže opreznost, dneva pred večerom ne hvaliti.

Druge slovenske novice.

(Slovensko gledališče v Ljubljani) Vodstvo izdalo je ravnokar svoj program za bližajočo gledališko dobo. Z veseljem pozdravljamo, da je prišlo letos v načrt več domačih proizvodov, nego dosedajna leta. Tako vidimo zabilježene naslednje domače komade: „Napoleonov samovar“, „Stric iz Amerike“, „Narobe ideal“ in „Ljubezen na debelo“, spisal Radoslav Murnik. „Nanos“, „Glavan“, Stritarjevi pesmi, „Romantične duše“, drama v treh dejanjih, spisal Ivan Cankar. Sprejetih je več novih močij za posamezne vloge. Žal, da pogrešamo mej igralščnim osobjem domačinov. — Zanimivi načrt obeta tudi marsikojega ljubitelja lepe gledališčne igre zvabiti od nas v Ljubljano.

(Osebnosti.) Umirovljena je g. Julija Moosova, nadučiteljica-voditeljica slovenske dekliške osmorazredne ljudske šole v Ljubljani. V pokoj sta stopila gg. Žerjov, okrajni sodnik v Trzinu in Nik. Ravnikar, sodni pristav v Postojni.

(Bojkotujmo Nemce vedno in povsod!) Iz Ljubljane se nam piše: Nemci in nemškutarji so povsod ošabni in brezozirni proti nam Slovincem, kjerkoli so se že preobjedli našega denarja in — potrpljenja. Na videz se nam prilzujejo, so prijaznega jezika, se poslužujejo tudi kacega slov. napisa, a pogledjte jih za stene: Kako rogovilijo in zabavljajo proti naši narodnosti in naši politiki. Nič kot „dummes Volk“

„inferiore Raçe“ in — berači smo jim. V zahvalo za to pa jim nosimo svoj denar v prodajalnice in podjetja, da se bogatijo z našim kapitalom! Tako je v Trstu, Gorici, Mariboru, Celji, Celovcu, Gradcu in Ljubljani! Vse je boljše kot domače! Pa se ne strezovamo še! Namestu da bi nemških trgovcev, obrtnikov i. dr. ne podpirali, temuč le domače, se še naslanjamo nanje. Proč, enkrat za zmiraj proč s tako politiko! Bojko-tujmo povsod in zmiraj ljudi, ki smo jim „dummes Volk“ in naš jezik — „Sausprache“, pa ne samo v Celji, tudi v — Ljubljani! Da veste!“

(Blagoslovljenje gimnazijskega poslopja v Kranju.) Pretečeno nedeljo radovali so se s kranjskimi Slovenci vsi ostali Slovenci in Slovani, blagoslovila se je slovesno prekrasna stavba novega gimnazijskega poslopja v Kranju, prva stavba te vrste, kojoj si je narod sam postavil. Vsakdo se še spominja, kako žalostno zgodovino ima ta kranjski zavod. Ustanovljen, zopet odpravljen, dokler se ni posrečilo nevpogljivim Gorenjcem si njegov stalen obstanek zagotoviti. Letos se v tem veličastnem domu otvori 5. razred, a v treh letih imeli bomo vže prve abiturijente. Slavnosti se je udeležilo mnogoštevilnih višjih zastopnikov deželne in šolske oblasti, dež. in drž. poslanecev in društva, kakor „Gorenjski Sokol“ i. dr. Vsa slovesnost imela je naroden značaj.

(Iz Lahovič pri Cerkljah.) Letošnja letina. Letos je dobro obrodilo: pšenica, oves, ječmen, proso in grahova. Rež je slabeja, ker jo je sneg polomil; fižol srednje, se plačuje 100 kil rudeči 10 gld., pisani 11½ gld. Buče srednje; češpelj in sliv ni nič bilo. Jabolk, hrušek malo, orehov še manj. Žitna kupčija je: pšenica mernik gld. 290, rež 190, ječmen 170, oves 80—85 kr., proso 160. Detelje za živino mnogo, in tudi sena in otave. Kupčija z govedo je srednja, s konji dobra, tako da je jeden kupec kupil konja (žrebeta) 1 leto starega za 225 gld., drugi tudi za 170 gld. Prešiči dobro pitani se prodajajo, po 21 kr. funt če je le 2 centa vage. Krompir je tudi lep, in dobro dorastel. Hvala Bogu!

(Nesreča na železnici.) Ne daleč od postaje Lesec na Gorenjskem zašel je voz, na kojem je sedelo več oseb na tir železnice v hipu, ko je došel vlak. Tri osebe so ranjene, konj mrtev in voz zdrobljen.

(Požar.) Strela je zapalila v Ribnici kozolec Janezu Bartola ter mu prizadjala škode za 1500 gld.

(Iz Kočevja) pozdravili so Slovenci vseslovenski škod s sledečo pesniško brzojavko: Pozdravljen vseslovenski zbor, — Jedinosti potreben vzor! — A bodi vzor nam uresničen, — Ne prazen krik in ropot ničen! — Oko nam tje zaupno gleda, — Kjer danes je slovenstva sredi. — Vse sklepe vaše, vaše misli — Imeli bomo zvesto v čisli. — A kdor se dela slej ne loti, — Odpadnik je na krivi poti. — Ker bratje smo po veri, krvi, — Ne gre se, kdo bo zadnji, kdo bo prvi; — Zato se gre na slavnem shodi: Ne gini narod, marveč bodi! — Naj srce vam pregoreče, — Naj da nebo vam mile sreče — Da modrojedni ste ob važni uri — Vam kličemo že skoraj morituri!! Finžgar, dr. Guštin, Krese, Meršol, Reven, Turk.

(Strela) je udarila dne 11. t. m. v Vrčiču pri Semiču v stanovanje kmeta Lužarja ter ubila 20letno dekle Katarino Movern.

(V Selah na Koroškem) pokazal je občinski odbor, prvi do sedaj, svojo slovensko zavest. V seji dne 5. t. m. sklenil je namreč resolucijo glede jezikovnih naredb: „Občinski odbor popolnoma odobrava jezikovni naredbi za Češko in Moravsko kot čin pravičnosti ter prosi visoko vlado, da izda take jezikovne naredbe i za vse slovenske pokrajine in da sploh uresniči člen XIX. državnih osnovnih zakonov. Sedaj, ko je mrak na Koroškem enkrat pretrgan, nadjati se je, da dobi ta odločno narodna občina kmalu naslednic.

(Iz Beljaka) nam poroča prijatelj, kaj si odotne barabe — vrstniki Celjanov — prizadevajo, odkar so izvedeli, da se slovenski rodoljube redno zbirajo v svojem klubu. Nedavno privre nad 20 takozvanih turnarjev — po imenu — v stransko sobo, kjer so izvohali mirno pogovarjajočo slovensko družbo ter se polastili od

vseh strani edine mize. Ko so videli, da imajo štirikratno večino, začeli so zabavljati čez Slovane, tuliti, s stoli ropotati in zvižgati. Vmes so se slišali kliči: „Diese Hundssprache, hinaus mit ihnen, windische Hunde“ itd. A ker se slovenskim udom ni zdelo vredno odgovarjati, ampak so se nadalje mirno zabavali med seboj ter se tevtonskemu počenjanju pomilovalno posmehovali. To pa, in da se jim noče nobeden oglašiti, razjezilo jih je najbolj. Ko so se slednjič slovenski gostje le vzdignili, rjovel so za njimi. „Vedno in povsod vas bomo pregnali.“ Vsa čast pa nemškemu gostilničarju, ki jim je dobro očital hvalisano omiko, ko je zvedel, kaj so počenjali ti capini s slovenskimi člani. Povedal jim je odkrito, da pri njem ne dobijo več prostora za nadlegovanje mirnih in vedno dostojno vedočih se gostov, pa tudi ne jedil ali pijače. Če pa bi se še kedaj zopet posilili razgrajati, priskrbel bo on dostojna sredstva. Tako govori pravičen Nemec.

(Huda ura.) Dan 12. septembra t. l. ostane v žalostnem spomini Krasu in tržaški okolici sploh. Štirikrat je ta dan v odmorih toča bila, a strašna ploha vse odnesla in poplavela. Ljudje so vsi zbegani začeli vže drugo jutro pobirati tiste malenkosti grozdja, kar ga še je obviselo. Na večih krajih udarila je strela, tako v cerkev v Štanjelu, ko je bilo vže nekaj ljudij pred večernicami v njej. Vsi so skoraj omedleli, nekaj žensk pa je tudi ranil kos udrlega zidu. Drugod poplavela je voda v hipu hleve, da se je živina udušila ali jo tudi voda odnesla. Največ reve je nastalo vsled tega v vaseh na Krasu: Dutovlje, Skopo, Krajna vas, Avber i. dr.

(Skomine italijanskih poslancev.) V Trstu izhajajoči italijanski list izmislil si je bil pred kratkem smešno burko, da so italijanski poslanci izbrani delovati v državnem zboru za spravo mej vlado in obstrukcijo. Smejalo se je ti domišljiji vse, smijati so se morali nazadnje Italijani sami. Grof Badeni pa je hitro porabil to duhovito iznajdbo ter povabil pred nekaterimi dnevi res italijanske poslance na poseben dogovor. Ker je ostalo tajno, zakaj jih je hotel pridobiti, začeli so nekateri Lahončiči zopet nazaj misliti na ono nesrečno izmišljeno vest, da so morda res za kaj „večjega“ ustvarjeni.

(Laške hijene.) Na dan volitve v V. kurijo ubili so v Trstu Slovenca Franca Gašparoviča. Pretečeno nedeljo postavili so mu sodrugi nagrobni spomenik. Oblast je prepovedala tem povodom vsak govor. Popoldne pa je odbila neka lahonska pošast angelju na spomenku ušesa in noge.

(Šolstvo v Gorici.) Ko niso nehali goriški Slovenci zahtevati slovenskih šol, ustanovil jim je mestni zastop nekaj sličnega v neki stari vojašnici v Podturnu. Slovenci pa so kmalu sprevideli, da se iz njih norčuje ter da bi bila sramota za stariše in greh za mladino, ako bi hoteli v to šolo pošiljati svoje otroke. Tako se je zgodilo, da se je vpisalo lansko leto le 5 učenec. Letos je bilo vpisovanje odloženo na tri dni, a vpisal se ni niti jeden učenec. Goriški rodoljubi rajši vzdržujejo z lastnimi krajcarji „Slogine šole“, v katere se je tudi letos prijavilo izvanredno veliko učencev. Ta narodni zavod pač zasluži, da ga Slovenci vsestransko podpirajo in priporočajo.

(Iz častilakomnosti) si je končal življenje svetniški tajnik pri dež. sodišču v Trstu gosp. Henrik Koderk. Mož je bil še le 40 let star, a vendar si je domišljeval, da so ga pri zadnjem imenovanju krivično preskočili.

(Grozna nesreča) prigodila se je pretečeni ponedeljek na progi Karlovec-Reka. Brzovlak treščil je ob vojaški vlak s tako silo, da so na mestu ubiti 3 zavorničarji, sprevoznik in 6 vojakov, več kot 30 vojakov pa je nevarno ranjenih, spravili so jih v bolnišnico. Koga krivda zadene, se še sedaj ne ve.

(Nezgoda na morji.) Dne 22. t. m. potopil se je blizu Reke parnik „Ilka“. Rešilo se je samo 16 oseb, mej tem ko jih je utonilo 54. Mej utonjenimi je profesor dunajske teološke fakultete Kapolik in inženjerja Glavan in Doljak. Ker je nesreče kapitan sumljiv, ga je policija že zaprla.

(Zopet nezgoda na železnici.) Na progi Cervinjan-San Giorgio zadel se je vlak ob posamezen voz, za katerega niso vedeli na progi. Ker se pa stroj ni dal ustaviti, gnalo je vozove drug na drugega. Vozilo se je s tem vlakom nad 30 delavcev, od katerih so 3 mrtvi, drugi pa večinoma hudo ranjeni. Italijanske oblasti hotele so takoj vso zadevo v sodniško preiskavo dati, kar pa je poveljnika proge tako prestrašilo, da ga je zadela kap.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor.) Na videz mirne priprave vršile so se ves zadnji teden za novo zasedanje; mirno pa se je dozdevalo le zbok tega, ker je vladala mej vsemi posameznimi klubi in odseki stroga molčečnost na zunaj. Ministerski predsednik vsprejemal je neprenehoma zastopnike, sedaj tega, sedaj drugega kluba ter se trudil za svoje nakane pridobiti jih. V sredo so se podali slovenski poslanci na Dunaj k mejsebojnemu dogovoru ter da se pridružijo mnenju desnice sploh. Badeni vendar nemara veliko za desnico in bi jo le rad izkoriščal in vstrezal Nemcem. S slovenskimi poslanci se niti pogajati ni hotel. Včeraj, t. j. v četrtek pa se je otvorilo 13. državno-zborsko zasedanje. Kakov da je bil prvi poklon desnice napram levici in narobe, ni še znano, kakor se še tudi ne zve, so si li izvolili zopet predsednikom slaboživčnega Kathreina ali Ebenhocha.

(Gospodska zbornica) imela je tudi z državnem zborom vred svojo prvo sejo včeraj, dne 23. t. m. Predsednik gosp. zbornice ostal je knez Windischgrätz.

(Dvorne vesti.) Cesar Franc Jožef ostane do 1. vinotoka t. l. v Budapešti, ta dan pa se poda k velikim lovom na Gornje Štajersko, kamor pride saksonski kralj in mnogo drugih dvornikov domačega in tujega dostojanstva. Cesarica Elizabeta pride 1. vinotoka v Budapešto, kjer ostane ves mesec. — Dne 26. t. m. prideta na Dunaj rumunski kralj in kraljica, ostaneta do 28. tam ter se podata na to v Budapešto našega cesarja obiskat.

(Na Dunaji) govoril je novi predsednik višjega deželnega sodišča dr. vitez Krall pl. Krallenberg pri nastopu sledeče: „Moja dolgoletna izkustva so mi še le pojasnila, kako vzvišeni poklic spolnuje sodniški stan v državi. Pred seboj vidimo spor in neslogo, mi pa poznamo le resnico, kakor je vtelesena v zakonu. Mi ne poznamo nikakih razlik niti političnim strank, niti stanov, niti ver, za nas ni razločka mej bogatinci in ubožci. In ako naj zadnjo svojo trditev omenim, moram reči: mej ubožci in bogatinci more biti za nas le tak razloček, da ponujamo revežem svojo pomoč še posebno radi, kajti reveži nimajo onih sredstev, s katerimi si bogatinci pomagajo do pravice. Sodniki morajo storiti vse, da utrdijo mej narodom zaupanje do sebe. To pa se zgodi, ako izvršujejo zakon v onem duhu, v katerem je izdan. Sodnik mora proučiti dušo naroda ter še le potem soditi. Sodnik ne sme z obdolžencem postopati kakor z obtožencem, dokler se ni izrekla obsodba.“ Te pravicoljubne besede pomislili naj bi i naši sodniki; a pogoj takemu postopanju je, da je dotičnik vzrasel iz naroda, ali se vsaj učil vsak narod nepristransko spoštovati, tega pa naši sodniki-tujci nikdar ne morejo ali nočejo.

(Deželnim namestnikom) za Solnograško namerava vlada imenovati tržaškega namestnika Rinaldini-ja Na žalost tržaškim Slovincem ti vesti ni veliko verjeti.

(Karol Bendel) slavni češki skladatelj umrl je dne 20. t. m. v Pragi. Bil je svoje dni operni kapelnik v Bruselju, pozneje ravnatelj nemške opere v Amsterdamu.

(Napad na urednika.) V Spljetu v Dalmaciji napadla sta dva italijanska strelca v neki stranski ulici urednika časopisa „Jedinstvo“, g. Stražičiča. List, ki se poteguje za zedinjenje Hrvatov in Srbov ter za vzajemnost avstrijskih Slovanov je Italijanom trn v peti. Sodniška preiskava se vže vrši.

(Hrvatski ban grof Khuen-Hedervary) imel bi to jesen odstopiti. Zatrjuje se, da je vže spomlad vložil odstavko, da pa ga je še vlada

pregovorila ostati, dokler se mu ne najde vreden(!) naslednik. Sedaj našla mu je baje naslednika, grofa Erdödyja. Malo je upanja, da se to zgodi, kajti Erdödy je bil dosedaj glavni zagovornik takozvane „nagode“, t. j. pravičnega izvajanja mej Hrvaško in Ogersko sklenjenih pogodb v mejsebojno vladanje. Ko bi se končno tudi vlada res pokazala Hrvatom toli pravično, spremeniti bi moral novi ban svoje nazore mažaronski stranki na ljubo.

(Nemški cesar v Budapešti.) Dne 20. t. m. došel je nemški cesar Viljem II. v mažarsko prestolnico. To je prvi slučaj, da vidijo Mažarji na obisku močnega tujega vladarja. Pri- merno tako laskavemu počastenju bile so tudi priprave za njegov sprejem. Takoj prvi dan biskup je v družbi našega cesarja in ogerskih velikašev stolno Matjaževu cerkev. Ves čas svojega bivanja na Ogorskem znal se je nemški cesar Ogrom dobrikati. Vže od narave kaj zgovoren, ogrelo ga je grofa Eszterhazyja sloveče vino, da je priznanj in svetinj kar deževalo na častilakomne Mažare.

Ogled po širnem svetu.

(Pri srbskem ministerstvu) ima se v kratkem zgoditi izpremembra. Predsednik Simić odstopi, ne vé se še pa, kdo mu bo naslednik.

(Obletnica italijanske kraljevine) Dne 20. septembra 1870 bilo je da so čete Viktor Emanuela udrle v mesto Rim. Kakor vsako leto, slavili so tudi letos Italijani obletnico tega dne v Rimu in drugod. Skoraj bolj nego bivši kralj, slavil se je povsod spomin viteza-razbojnika Garibaldija. Poslanec Imbriani razvnel se je v govoru pred njegovim spomenikom, tako, da ga je nakrat po pol životu zadela kap.

(Ženska polkovnica.) Ko je bival italijanski kraljevi par na obisku na Nemškem, imenoval je cesar Viljem italijansko kraljico Margarito polkovnikom-poveljnikom 11. lovskega polka. Cesar je prijel novo polkovnico za roko, a mimo nju je častno korakal omenjeni bataljon. Nek list pripomni: Ah, to je moralo biti lepo!

(Mirovna pogodba mej Grško in Turško sklenjena.) Pretečeno soboto je bila vsprejeta in potrjena mirovna pogodba z vsemi 10 člani. Sicer še s tem ni mir povsem sklenjen, videlo se bo, bodo li vse sprejete točke tudi obe oblasti izpolnile. Grška ima pustiti Turkom lepe dele svojega ozemlja in sicer vse natorne obrambe, tako, da je Tesalija Turkom popolnoma odprta. Denarne odškodnine plača 50 milijonov frankov. Turške čete se imajo takoj po splošnem vsprejetju teh točk do gotovega pasu nazaj pomakniti, a v teku jednega meseca deželo ostaviti.

(V Meksiki v Ameriki) slavili so nedavno neodvisnost ljudovlade. Ravno ko se je hotel predsednik Diaz podati k slavnosti, napade ga nek potepuh zadaj s pestjo. Napadalca so zaprli, a ponoči prišlo je razjarjeno ljudstvo, vlomilo v ječo ter ga linčalo (mej trpinčenjem umorilo).

Dopisi.

Od nekod. „Karse v luži zleže, rado v lužo leze“, pravi naš slovenski pregovor, to vidimo najbolje pri načinu nasilnega ponemčevanja po naših šolah. Okrajni šolski nadzornik za celjsko glavarstvo g. P. Leitgeb vprašuje pri svojih nadzorovanih na štiri, tri in celo na dvo in jednorazrednicah nekatere predmete n. pr. računanje tudi v nemščini, kar je popolnoma protipostavno; kajti učni jezik je na naših šolah za vse predmete slovenski. S to svojo taktiko hoče menda učiteljem molče namigniti: „Le po nemško, le po nemško!“ in jim res tudi z besedo priporoča nemščino bolje gojiti. „Pavle, Pavle, le napenaj struno, a pazi, da ti ne poči!“ Ljudska šola ni za učenje tujih jezikov, to so že od nekdaj priznavali vsi pedagogi. V ljudski šoli se naj otroci vzgojujejo in učé jedino v materinščini. Naši krajni šolski sveti se naj temu germanizovanju odločno upró s pritožbami na ministerstvo, a okrajni šolski sveti naj bolje nadzorujejo delovanje našega g. c. kr. okrajnega šolskega nadzornika. Kar v postavi ni ukazano, tega tudi noben nadzornik, naj se zove Leitgeb ali celó Linhart, nema pravice zahtevati; kajti

ti niso nobena legislativna ali postavodajna oblast, temveč le organi eksekutivne ali izvršujoče oblasti. Učenje nemščine ne bode v naših šolah nikoli doseglo tega, kar želé naši germanizatorji; par nadarjenih učencev se sicer nauči še precej dobro iz nemščine prevajati na slovenščino, a velika večina temu ni kos. Poduk, ki ne doseže pri večini učencev dovoljnih vspehov, je jalov in takšno je tudi učenje nemščine po naših šolah, ono je pedagoško mučenje in tedaj celo barbarstvo, kadar se vsiljuje v nemške predmete.

Gospod nadzornik, prečitajte naslednje pismo, katerega je pisal neki oče nekemu g. učitelju: „Her lerar ih pite ih kon den Buben niht vrie inde šule šiken das im kon štikel kofen und duh das ben im bolns si nohr ver mitak Nehmen wed genn wen aber gancen thak so mus im wu ondare šule geben war ih habe kajn brot das im mit geben kan cumetak cu esen das ist šun majne zorgen vir ijm vir di šule war ih gebe im nahtdem in gresehre šule in Leibah welhe šun bešelt ist wen si mer Štraf šrajben zoln habe niks ijn arest das kan ih lahen.“

Gospod nadzornik! Ta oče je obiskoval šolo v začetku zloglasnega Ambrožičevega ponemčevalnega birokratizma in je bil pozneje vojak, kjer se je bržčas naučil lomiti po nemško. Glejte njegovo spakedrano pisavo, to vam je prava spaka šolskega ponemčevanja, prilezla je iz luže, zato se je tudi vrnila v lužo. Ker je bil takratni poduk v šoli protinaraven in prisiljen, je tudi njegov nasledek blaten, mi zatorej opravičeno rečemo: „Kar se v luži zleže, rado v lužo leze!“ Varujte se torej luže!

Iz Gornje šaleške doline. Dne 5. sept. t. l. obhajalo je tukajšno „Kmečko bralno društvo“ svojo letno veselico na vrtu g. Korun-ove gostilne pri Velenji. Sicer v jutru nebo ni obetalo ugodnega vremena, pa kakor navlaš se je proti poldnevu zjasnilo in nam zasijalo najlepše solnce. Vdeležilo se je te veselice nepričakovano veliki broj občinstva: č. duhovščine, učiteljstva, odličnih gostov iz trgov Šoštanj in Velenje, posebno pa obilo zastopnikov bližnjih občin in kmečkega stanu.

Točno ob določeni uri došla sta povabljeni poslanca č. g. J. Žičkar in velc. g. J. Vošnjak. Nato otvoril veselico predsednik bralnega društva g. F. Skubic z pozdravom na došla gg. poslanca in navzoče občinstvo.

Za tem stopi na oder drž. posl. č. g. J. Žičkar in razloži v dolgem jedernatem govoru položaj v državnem zboru. Občinstvo je z zanimanjem poslušalo poročilo č. g. drž. poslanca, ter se mu z „živijo“-klici zahvalilo. Isto-tako dež. poslancu g. J. Vošnjaku za poročilo o delovanju v deželnem zboru.

Gospodom poslancem za predavanje zahvalil se je podpredsednik bral. društva, župan velenjski g. Vinko Ježovnik, prečital sestavljene in od občinstva odobrene resolucije, jih izročil gg. poslancem s prošnjo, da jih predložijo državnemu i deželnemu zboru in jih podpirajo.

Temu sledil je koncert dijaškega tamburaškega in mešanega pevskega zbora šaleškega. Tamburaši udarjali so izvrstno in precizno vsopredne točke, ter dodali na željo občinstva veliko še družih domorodnih komadov, za kar jim najpresrčnejša zahvala.

Mešan zbor rešil je svoj lep, dokaj težek vspeh izborni. Dovršeno pele so se umetne pesni, zlasti pa so navdušile občinstvo narodne „Kaj je ljubezen“ in „Solnce že doli gre“ po narodnih motivih umetno za koncert harmonizovane od g. Frana Korun-a.

Za ta dosežen vspeh pevskega zbora zahvaliti se je g. F. Korun-u kot voditelju petja, cenjenim gospodičnam in gospodom pevcem na njihovem trudu.

Tako vršila se je veselica pri jako vgodnem vremenu v najlepšem redu v splošno zadovoljnost vseh navzočih, pozno v noč. Ob razidu želeli smo vsi, da nam bralno društvo kmalu priredi še enacih poučnih in zabavnih veselic.

Konečno še izrekamo zahvalo gostilničarju g. Korun-u na sigurni postrežbi in lepo okusno pripravljenem veselicnem prostoru.

Od Sv. Petra v Savinjski dolini. Že večkrat se je čitalo v cenjeni „Domovini“, da nismo Slovenci in sploh narodni možje zadovoljni z Lenkovo vlado in njegovim kimajočim občinskim odborom. Pa to ne zadostuje, samo mrmrati, temveč treba je razkriti pereče rane, katere je povzročilo to tevtonsko gospodarstvo, volilcem v prevdarek.

Ko je pred leti se pokazala potreba večjega šolskega poslopja in je tudi višja šolska oblast silila k temu, se je zgradila nova šola na občinske stroške. Ker je pa treba pri taki stavbi večkrat blagajno odpreti, se je ta le prehitro izsušila. In ravno to blagajniško zadrego je znal ta tevtonski „strijc“ porabiti, pa ne v blagor občini, kakor se tako rad baha, temveč sebi v korist. On je znal namreč staro enonadstropno šolsko poslopje, katero stoji tik cerkve in ima prostora za občinsko pisarno, v stanovanje dvem ali trem obiteljem za slepo ceno dobiti v pest. In sedaj je pa ta, po tem odpadniku osrečena občina brez pisarne, ker ta visoki gospod ne mara kmečkih čevljev v svojih sobah. Kaj je pa sedaj storiti, vprašajo se občinski posiljenci, e no, pa bojo že „Martinčev gospod“ eno „pogruntali“ in mi bomo pa kimali. In res so jo ta gospod „pogruntali“, pa še kako modro! Ker nimamo prostora nikjer za občinsko pisarno bomo pa postavili nov „Gemeinde-haus“, kjer bo tudi „arrest“, seveda ne za nas, ampak za Slovence, kateri se bojo pri volitvah predrznili drugače voliti, kakor bomo mi komandirali. In gradil bo ta novi „haus“ Wolf, ker tako zvesto bije ob nemčurski zvon in skače po nemškem košu.

Na Pepčetu predlog so ti odlični kimovci seveda vsi molče kimali, ker se tako mogočnemu gospodu ne sme odgovarjati, kdor hoče, da ga ne zadene najsuroveje maščevanje. In tako se je zgradil ta „haus“, kateri bo kazal še našim potomcem skrbno gospodovanje Lenkopaše. Z veseljem opažamo, da so se nekateri možaki vendar jeli previdno odmikati temu zapeljivcu. Naša nada je, da je stavljenje tiste nepotrebne hišice njegovo zadnje „zaslužno“ delo za našo slovensko občino. Rojaki, sobratje-kmeti, hočete li to gnilobo na našem slovenskem telesu še dalje trpeti? Hočete li še gledati, da si na vaše stroške zgradi lastno hiralnico ali blaznico, za vas pa občinske ječe? Pokažite mu pri prihodnji volitvi, kako znate nemškutarsko oderuštvo ceniti ter mu pripravite sijajno odhodnico!

Pri Sv. Križu poleg Slatine poročala sta minolo nedeljo državna poslanca, č. g. dr. Lavoslav Gregorec in č. g. Josip Žičkar svojim volilcem o delovanju državnega zbora. Prvi je govoril g. Gregorec in sicer o starem državnem zboru. Zagotovil je naše vinorejce, katerim je trsna už že večino vinogradov uničila, da hoče on s tovariši na to delovati, da bo vsakdo, ki svoj vinograd na novo zasadi, dobil primerno državno podporo in ne samo malenkostno brezobrestno posojilo, kakor je sedaj v navadi. Razložil nam je novi davčni zakon ter odstranil v nas vse pomisleke, ki smo jih zoper nja imeli. Osobito nas je razveselila vest, da se bo manjšim in srednjim kmetom, ter malim obrtnikom, trgovcem in hišnim posestnikom res znižal davek, ker tem navadno ne bo treba plačevati novega, tako imenovanega oseb. dohodninskega davka. Ta davek plačevali bodo baje le posestniki, ki imajo nekaj čez 53 gld. pravega cesarskega davka, toraj le veleposestniki. Spoznali smo, da more ta osebni dohodninski davek našemu narodu res koristiti, ker bo davčno težo bolj primerno razdelil. Razveselilo nas je pa tudi obvestilo, da se namerava z umestnim predlogom v državnem zboru nam vsaj deloma olajšati breme, koje nam vsako leto nalaga živinjska kuga.

G. Žičkar, kojega smo to pot prvič slišali, pojasnjeval nam je v precej dolgem, vestno sestavljenem govoru o delovanju, oz. nedelovanju novega državnega zbora. Razložil nam je nja sestavo, osobito pa večino ter jako dobro pojasnil težave, ki so vsled rogovilenja nemških liberalcev in nacijsalcev nastala, ko niso mogli spraviti nobenega svojih pristašev v predsedstvo državnega zbora in ko je ministerstvo izdalo jezikovne naredbe za Češko Moravsko. Ni se čuditi, če je predsednik državnemu zboru res hudo

zbolel. G. poslanec nas je seznanil tudi s predlogom poljedeljskega ministra o kmetijskih zadrukah. Dal Bog, da bi se njegove nade tudi uresničile. Spomnil se je še tudi Ebenhochovega predloga ter omenil njega dobre strani in nas zagotovil, da bodo slovenski poslanci le tedaj za nja glasovali, če se popred tudi narodnim manjšinam enakopravnost zagotovi. Konečno je tudi on obljubil z vsemi močmi vztrajno delovati za korist in napredek naroda našega.

Na to je povzel besedo zopet g. Gregorec ter nam še kratko pojasnil sedajni položaj v državnem zboru in sedajna pogajanja. Desnica, t. j. večina državnega zbora je mislila, da bo šel ministerski predsednik v njeni koš, ta pa je mislil, da bo skočila desnica v njegovega, a zgodilo se ni jedno ne drugo in sedaj se dogovarjajo o medsebojnem razmerju.

Sedaj je nastopil občeislani narodnjak in župan Martin Debelak ter prosil, da bi poslanca blagovolila res na to delovati, da se bo stroga postava o živinski kugi blagohotneje izvajala. Omenil je tudi, da se mu ne zdi postava o človeški kugi nič manj stroga in da bi tudi tukaj radi pomoči. Konečno dotaknil se je tudi šole, grajal je, da morajo stariši v ječo, če otroci šolo zanemarjajo, dolžil je sedanjo šolsko postavo, da je ona, posebno pa osemletno obiskanje in celodnevni poduk, kriva, če je sedanja mladina popačena ter prosil, da bi se v državnem zboru sklenil zakon za šestletno obiskovanje in pol-dnevni poduk na kmetih.

G. učitelj Strmšek zavrača izrečene sumnje, ter pravi, da ni šola vsega kriva, česar jo dolže. V prvi vrsti radi pozabljam, da mi sami nismo bili v mladosti pohlevna jagnjeta, sedaj pa zahtevamo, da bi naj naši otroci se tako modro obnašali, kakor mi, potem prezremo, da svet sedaj sploh drugače živi, kakor nekdanj in potem pa naše domače življenje! Tukaj je g. govornik iz svoje skušnje navedel nekaj drastičnih slučajev, kjer so stariši svoje otroke v svoji nepremišljenosti tako rekoč nalašč navajali kajenja, pijančevanja, nespodobnega obnašanja, povedal je, kako nespodobno se stariši mnogokrat vpričo otrok obnašajo, kako zaničevalno govorijo o učiteljih ter tako moč jemljejo njihovim naukom itd.

Glede šestletnega šolskega obiskovanja je rekel g. učitelj, da tudi sedaj v resnici nič drugega nimamo, pred sedmim letom otroci za šolo niso godni, s trinajstim se pa oproščajo, medtem pa navadno 200 do 300 šolskih dni zamudijo. Nadalje je pritrdil, da so res občine, kjer bo radi uboštva in oddaljenosti poldnevni pouk moral biti, a pri tem naglašal, da se morajo tudi take šole primeroma razširiti, ne pa pustiti, da jeden učitelj poučuje 200 ali še več otrok, in končno je prosil, da se naj blagovoli o šolskem vprašanju vselej blagohotno razpravljati in na to delovati, da bo tudi naš narod deležen dobre šole.

Tudi temu govoru je sledilo živahno pritrdjevanje. Mračilo se je že in dež je curkoma lil, ko si je še g. župan od Sv. Florjana izprosil besede ter označil nekatere slabe strani v poselskem in delavskem življenju ter nasvetoval, da bi se naj vsako leto izdajale nove poselske knjige in se za nje pobirala posebna taksa, vsaj po 1 goldinar.

Po tem se je zbor zaključil, prižgale so se luči in začela se je prosta zabava, pri kateri so znani slatinski pevci in pevke res neumorno popevali. Pri dobri Ogrizekovi kapljici razvozljali so se zopet jeziki, čule so se krepke napitnice in le težko smo se razšli, ko se je pričel ponedeljek.

Narodno-gospodarske novice.

Splošna pridobnina po našem novem davčnem zakonu.

Piše dr. R. Pipuš.
(Dalje.)

Prvi razred obsega vse tiste pridobninarje, ki morajo na leto plačati več kakor 1000 gld. splošne pridobnine. V drugi razred pridejo vsi pridobninarji, ki morajo na leto plačati več kakor 150 gld. a ne več kakor 1000 gld. splošne pridobnine. Tretjemu razredu se prištevajo pridobninarji, ki morajo na leto na splošni pridob-

nini plačati več kakor 30 gld. pa ne več kakor 150 gld.; četrti razred pa obsega tiste, ki bodo morali na leto plačati manj kakor 30 gld. splošne pridobnine. Pridobninarji se razvrščajo v 4 razrede po zneskih, katere so morali na splošni pridobnini plačati zadnje leto, predno se razvrščajo v pridobninske razrede. Razvrščali pa se bodo pridobninarji v razrede vselej za dve in dve leti, t. j. za priredbeno dobo.

Določiti podlago, na kateri bode se vsakemu opravilu odmerila pridobnina in sploh ukreniti vse, kar je potrebno, da se more določiti pridobnina vsacega posameznega opravila, se pravi pridobnino prirejati. Splošna pridobnina bode se prirejela vselej za dve in dve leti na enkrat. Doba dveh let, za katero bode se pridobnina na enkrat prirejela, se zavoljo tega imenuje priredbena doba.

Za vprašanje, v kateri razred pride kak pridobninar je torej odločilen znesek, katerega bi bil moral kdo zadnje leto pred priredbeno dobo na splošni pridobnini plačati. Ali ga je v resnici plačal ali ne, ali ga je že odštél, tudi ne pride v poštev, zadosti je, da je bil pridobninar dolžan, ta znesek plačati. Ako bi komu do takrat, ko bodo se pridobninarji razvrščali v pridobninske razrede in davčne družbe, pridobnina za zadnje leto še ne bila odmerjena, bode se pri njem vzel znesek, katerega je moral na splošni pridobnini plačati predzadnje leto. Kateri dan bode odločilen za razvrščenje pridobninarjev v razrede in davčne družbe, to bode določilo vsakokrat finančno ministerstvo. Praviloma bode se v pridobninske razrede in davčne družbe razvrstili le tisti, kateri m se je do takrat odmerila splošna pridobnina, in ki so ob enem dolžni še naprej plačevati pridobnino. Ali in v kateri meri se bodo v pridobninske razrede in v davčne družbe uvrstili tudi tisti pridobninarji, katerim se do določenega dne še sploh nikdar ni odmerila pridobnina, ker še morda poprej niso izvrševali svojega, pridobnini podvrženega opravila, to bode vselej finančno ministerstvo določilo.

(Dalje prih.)

Razne stvari.

(Dalmatinska deželna vlada) lotila se je jako hvaležnega podjetja. Blizu Vranskega jezera je v okraju Benkovar nad 2000 oralov povsem močvirnatga sveta, kjer raste le ragoza in trstje. Ta gospodarsko mrtvi svet začeli so osuševati in predno preteče nekaj let, imeli bodo lep kos sveta suhega in rodovitnega. Po preračunu lahko bo na tej zemlji živelo nad 500 družin. Dalmatinsko ljudstvo je gospodarstveno ubožano, bilo bi tedaj zelo potrebno pomagati mu na enak način; vendar ni gotovo, bode li hotela deželna uprava, katero bo stalo nameravano podjetje okolu 300 tisoč gld. pridobljeno zemljo podložnim odstopiti.

(Krokodil v Visli.) V vasi Mogila ob Visli v Galiciji vladal je mej prebivalstvom grozen strah. Vsak dan so videli, kako se je privlekel iz vode strašen zmaj, grel se je nekaj časa na bregu ter zlezal zopet v reko. Lahkoverno ljudstvo mislilo je, to mora biti kateri zakleti kraljič, o katerih pravljice govorijo. Poročali so v glavno mesto, od koder je prišlo takoj radovednežev dovolj. Toda kaj najdejo. Iz vode prikobaca — krokodil! Nekdo brzo trikrat ustrelil ter ga ob straneh rani, vendar še v vodo zbeži. Kmetje so ga nato z mrežami na suho potegnili ter ubili. Krokodil je bil nad 2 metra dolg ter 30 kg težek. Misli se gotovo, da je ušel kakšni menažeriji.

(Kje je več zločinov?) V avstrijski državni polovici je 22 kaznilnic, in sicer 16 za moške hudodelnike, a 6 za ženske. Na vseh je bilo zaprtih pretečeno leto 14102 moških ter 1811 ženskih oseb. Po narodnosti je bilo 6205 Nemcev, 7375 Slovanov in 522 drugih narodnosti. Pri Nemcih pride vže tedaj na 1351 prebivalcev jeden zločinec, pri Italijanih in Rumunih na 1703, a pri Slovanih se zamore še le na 1998 ljudi jemati jeden hudodelnik. Tudi ta statistika je prinos za izjemno kulturo „Herrenvolka“.

Koledar.

Petek (24.) Marija D. rešit. jetnikov. — Sobota (25.) Marija de Sok. — Nedelja (26.) 16. pobink. Ciprijan, m. — Ponedelj. (27.) Kozma in Damijan, mm. — Torek (28.) Vencelj, kralj. — Sreda (29.) Mihael, nadang. — Četrtek (30.) Jerolim, sp. — Mlad dne 26. ob 2. uri. 44 minut popoldne. — Dolgost dneva: 13 ur 21 minut do 11. ur 41 minut. — Dan se skrajša za 1. uro 40 minut.

Sejmi.

Dne 27. sept. v Svetincih. Dne 29 sept. v Gleinstetnu, na Pilštanju, v Vržeju, Marenbergu, Cmureku, pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju, v Šoštanju in na Vranskem. Dne 30. sept. na Bregu pri Ptuj (za svinje).

Loterijske številke.

Gradec 18. septembra 1897: 45, 77, 41, 65, 64.
Dunaj „ „ „ 66, 18, 53, 83, 29.

Zahvala in priporočba.

Neznanemu prijatelju, ki je mojo na novo otvoreno prodajalnico pri Sv. Bolfenku na Kogu v 37. števil. cenj. „Domovine“ blagovolil tako tople priporočati, izrekam tem potom svojo najsrčnejšo zahvalo. — Naznanjam ob enem, da sem dne 10. t. m. otvoril v ravno istem poslopiju gostilno, v kateri bode vsakdo, ki me blagovoli počastiti, z izvrstno pijačo in jedjo, po prav nizki ceni dobro postrežen. — Priporočam tudi čast duhovščini in slavn. občinstvu svojo zalogo raznovrstnega špicerijskega blaga po najnižji ceni in zagotavljam v prodajalnici, kakor v gostilni vedno dobro in hitro postrežbo.

Z velespoštovanjem

Josip Janžekovič,
trgovec in gostilničar.

(217)

Službo cerkvenika želi nastopiti meseca vinotoka t. l. ali pa začetkom prihodnjega leta pri srednji fari, 24-letni mladenič. — Ponudbe pod „Zvestoba 897“ poste restante Vitanje. (212)

Trgovski pomočnik izurjen v manu-fakturni in špicerijski stroki, vešč slovenskega in nemškega jezika, želi vstopiti 1. oktobra t. l. v prodajalno z mešanim blagom, bodisi na deželi ali v mestu. — Ponudbe naj se blagovolijo pošiljati upravnistvu „Domovine“. (213)

Glavni zastop v Celji jedne prvih zavarovalnih družb Avstrijsko-Ogerske se na novo odda. — Razumljive, deloljubne in vestne osebe naj dotične ponudbe vpošlejo pod: „V. u. G.“ Graz, poste restante. (219) 3—1

Dr. Hinko Šuklje

zdravnik v Celji v „Narodnem domu“

uljudno naznanja, (214)

da se je vrnil s svojega potovanja

in da ordinuje od sedaj nadalje, kakor navadno.

Novi umetni mlin na valjčke, zraven pol-druga joha polja in 3 joha gozda, na izvrstnem prostoru, necega trga na Dolenskem, z močno, trpežno vodo, v kojem se zmleje mesečno 3 vagone pšenice in pol vagona ajde ali koruske, 20 minut od železniške postaje, na prodaj je pod ugodnimi pogoji. Za povečanje je potreben prostor. V bližini več tovarn in premogokopov. — Več se izve pri upravnistvu tega lista. (215)

Izkušenege kovaškega pomočnika

ali pa tudi najemnika, vsprejme Ana Kōniq, kovačeva vdova. — Kdor želi vsprejeti to ponudbo, naj se oglasi vsaj do 15. oktobra t. l. pri Sv. Trojici, pošta Podlehnik pri Ptuj. (216)

Posestvo

na deželi na Spodnjem Štajerskem, obstoječe iz hiše, v kateri je trgovina mešanega blaga, gostilna, točarnica žganja in prodaja tobaka, z gospodarskimi poslopiji, proda se vredno radi popolnega odtegnenja od kupčije. Posestvo je oddaljeno le 10 minut od železnične postaje in je kraj brez vsake konkurence. Ponudbe na upravnistvo „Domovine“. (220)

Dr. A. Praunseis

okrožni in praktični zdravnik
v Celji

ordinuje za zobobolne vsaki dan od 9.—11. ure dopoldne in od 2.—5. ure popoldne v Celji

Ringstrasse št. 9.

Plombira se zlatom, srebrom in emailom po amerikanskem sistemu brez vsakih bolečin in garantuje za najpopolnejšo izvršitev. (10) 24.

Seznam slov. obrtnikov, trgovcev in krčmarjev v Celji

katere priporoča „Obče-slovensko obrtno društvo“ slavnemu občinstvu v blagohotno uvaževanje.

Josip Hočevar krojač ter zaloga izgotovljenih oblek, Graška cesta (Grazerstrasse), 19	Martin Gregorinčič krojač, Čerkvezi trg (Kirchen-Platz), št. 4	Josip Zabukušek krojač ter zaloga izgotovljenih oblek, Glavni trg (Hauptplatz), 17	Franc Kmecel krojač, Kovaška ulica (Schmiedgasse), v lastni hiši št. 13
Rudolf Tabor krojač, Gospodska ulica (Herrengasse) v lastni hiši št. 5	Štefan Strašek čevljar, zaloga obuval, (Graška cesta (Grazerstrasse), 12	Martin Kolšek čevljar, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 4, I. nadstropje	Luka Keber čevljar, Vodnjaška ulica (Brunnen- gasse) v lastni hiši št. 13
Franc Šribar klobučar, Glavni trg (Hauptplatz), št. 17	Kristijan Wolf klobučar, Kolodvorska ulica (Bahnhof- gasse) v lastni hiši št. 6	M. Kronovšek pletar, izdelovatelj jerbakov in košaric Kolodvorska ulica (Bahnhofgasse), 5	Jakob Križman strugar, Gledališka ulica (Theater- gasse), 9
Jakob Kobilca izdelovatelj dežnikov in solčnikov, Glavni trg (Hauptplatz), 17	Ivan Kapus brivec, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 1	Matevž Sinkovič mizar za pohištvo in stavbe, Gospod- ska ulica (Herrengasse) 25	Miroslav Zor tapetar in dekorater, zaloga pohištva v „Narodnem domu“
Ferdinand Gologranc zidarski mojster in stavbeni podjetnik v lastni hiši, Gaberje pri Celji	A. Vrečar tesarski mojster v lastni hiši, Gaberje pri Celji	Štefan Boucon stolar, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 12	M. Ropas izdelovatelj glasovirov v Levcu pri Celji
Srečko Magolič fotografski zavod „Apolon“, na vrtu hotela „pri kroni“, Ljubljanska cesta (Laibacher-Strasse)	A. Vrečar pleskar, Vodnjaška ulica (Brunnen- gasse), 14	A. Šimenc krtačar, Graška cesta (Grazerstrasse) št. 12	F. Dolinar tovarna za perilo in trgovina spece- rijskega blaga, Vrtna ulica (Garten- gasse) št. 12
Dragotin Hribar tiskarna, trgovina papirnega blaga in knjigoveznica, Graška cesta (Grazer- strasse) št. 1	J. Štraus mesar in lastnik hotela v lastni hiši, Vrtna ulica (Gartengasse)	Ignacij Oblak podobar in pozlatař, Gledališka ulica (Theatergasse), v lastni hiši št. 5	Ivan Rebek ključavničar in inštalatör hišnih tele- grafov in telefonov, Poljska ulica (Feldgasse) št. 14
Ivan Gosar akad. slikar, trgovina raznega blaga za cerkvene in slikarske potrebščine, „Narodni dom“	Anton P. Kolenc trgovina specerijskega blaga na de- belo in drobno, „Narodni dom“	Topolak & Pečnik trgovina specerijskega blaga, Ljub- ljanska cesta (Laibacher-Strasse) na- sproti „Narodnemu domu“	J. Koštomaj gostilničar „pri jeleni“ in izvošček Graška cesta (Grazerstrasse), 37
	Jurij Lemež gostilna „pri zvezdi“, Mestni trg (Rathausplatz)	Gostilna „Narodni dom“	

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovca v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. ob-
činstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridel-
kov, kakor: hmelj, oves, pšenico, rž, ječmen,
jabolke, hruške, divji in pravi kostanj, belice,
(Preiselber) mališno štupo, suhe gobe, maline,
bezgovo gobo, mecesno gobo, želez vsake
vrste itd., sploh vse deželne pridelke po naj-
višjih cenah in tudi

strd ali med vsako množino po

najvišjih cenah.

(159) 52-9 z veseloštevom

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Zahvala in priporočilo.

Podpisnemu je dne 12. avgusta 1897 gospodarsko
poslopje in kozolec popolnoma pogorel. Zavarovanec je
imel te objekte pri obvezni zavarovalnici „SLAVIJA“
v Pragi zavarovane, dobil je, akoravno je še le na dan
požara, in sicer tri mesece po obroku, letnino plačal, po
gosp. zastopniku Srečku Tribuču v Mozirji, celo zava-
rovano svoto po gl. 400—, z besedo: štiri sto goldi-
narjev a. v. popolnoma izplačano.

S tem rednim postopanjem označi se solidnost
banke „Slavije“ sama, podpisani pa jo iskreno pripo-
roča pod geslom:

„Svoji k svojim!“

Mozirje, dne 22. septembra 1897.

(218) **Jože Gregorc p. d. Mlačnik,**
posestnik na Lepinji, pošta Mozirje

Romarski vlak

na Svete Višarje in k Mariji Pomagaj

vozl bo po jako znižani ceni in dobro urejen

v nedeljo 26 septembra 1897.

Odhod iz Celja ob 6. uri 45 min. zjutraj.

Natančnejša pojasnila in vožne liste izdaje

Ed. Schmarda,

(209) 3-2

potovalna pisarna v Ljubljani
Marije Terezije cesta, 4

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari
in po potrebi v vsakej občini, nastavi se razum-
na, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z dobrim in trajnim postranskim zaslužkom od
nekega, mnogo let obstoječega, avstrijskega pod-
jetja prve vrste. Pismene ponudbe pod „V. u. G.“
Gradec, poste restante. (137) 26-12

Melusine- ustna in zobna voda

deluje izborno proti zobobolu, gnjilobi zob,
utrdi dlesno in odstranjuje neprijetno sapo iz
ust. 1 stekl. 50 kr.

Jedina zaloga **lekarna pri Mariji Pomagaj**

M. Leustek

**v Ljubljani, Resljeva cesta št. 1, poleg
mesarskega mosta. (221) 10-1**

Zaloga vseh domačih preskušanih zdravil, katera se po
časopisih in cenikih priporočajo. Pošilja se na vse strani
z obratno pošto.

Učenec

zdrav, čvrst, poštenih starišev
za čevljarsko obrt sprejme se
tako pri Martinu Kolšku, čev-
ljarskem mojstru v Celji, Graš-
ka cesta št. 4. (207) 3-2

IVAN REBEK

umetni in stavbeni ključar

v Celji

Poljske ulice 14, (Feldgasse) v lastni hiši.

Priporoča se prečistiti duhovščini in slavnemu občinstvu za vsa v njegovo stroko
spadajoča dela pri stavbah hiš in drugih poslopih, osobito za **cerkvena dela**, katera
se najlepši krasijo z lepim in umetnim ključavničarskim delom, kakor n. pr. kovane mreže
za okna, različne okove za vrata, kovane predaitarske nagrobne in vrtno ograje, različne
svetilnike. Izdelujem železne vrata vseh slogov, različna štedilna ognjišča, katera imam
tudi v zalogi.

Napeljujem vodovode in strelovode, hišne telegrafe in telefone. Prevzamem tudi
vsa železna konstrukcijska dela bodi si: strehe, stopnice, cvetličnjake itd. itd.

— Vse po najnižjih cenah. — (40) 21

Načrti in proračuni brezplačno. — Za dobro delo jamčim.